

“Per mi la infermeria és com un art: ha de combinar la ciència i la tècnica amb saber parlar, somriure i donar la mà”

Explica que sovint topava amb reticències dels treballadors a l'hora d'implantar canvis...

Em va anar bé el fet d'implicar i comptar amb la gent. Jo podia tenir una decisió clara, però consultant-la amb l'equip, la podia modificar una mica i buscava el pacte. Ara es treballa molt per objectius que marquen persones que no estan al peu del canó de l'assistència. Per mi és molt important estar al costat de l'equip amb qui treballes. Segur que no ho he fet bé per tothom, però estic contenta de com he treballat.

Defineix la sanitat pública com un patrimoni nacional. Com veu actualment aquest patrimoni?

El veig que trontolla una miqueta, falten metges, d'infermeres n'agafen poques, políticament cal replantejar-se'n el perquè. Jo el motiu no el sé, potser són els sous, potser no se senten ben cuidats pels polítics... Tot i que davant del pacient tots treballen molt bé: és per treure's el barret, davant metges i infermeres.

L'any 2000 opta per deixar la direcció i torna a la trinxera de la infermeria assistencial.

No em veia capaç de transmetre a l'equip el que em demanaven els superiors. I vaig dir “fins aquí he arribat”. Sempre havia dit, també, que quan fes els 50 anys tornaria a l'assistència. Va ser un cúmul de coses.

Defensa que l'atenció al malalt va més enllà dels aspectes tècnic i científic.

Per mi la infermeria és com un art, ha de combinar la ciència i la tècnica amb saber parlar, donar la mà, somriure, presentar-se i posar-se a disposició del pacient. Quan vas l'hospital, et quedes molt més tranquil·la si et diuen “em dic tal i avui estaré per vostè, qualsevol cosa que necessiti...” Són paraules que no costen i que són una inversió per a tot el dia. A una persona gran, per exemple, no el pots tractar de tu, ni dir-li “avi”; d'entrada li has de dir “senyor tal” i ja et dirà més endavant com vol que el tractis.

Això s'ensenya a la facultat?

Jo ho explicava a les classes del màster, però això ve de fàbrica. Jo deia a les alumnes: quan ve una criatura, heu d'estar per ella i també pels pares. Només amb això ja els teniu guanyats.

Insisteix també en l'educació a l'usuari...
Quan a un usuari el sents que crida a la sala d'espera, primer l'atents i quan el tens calmat, li expliques la propera vegada, faci això, faci allò... Així anem educant. Amb les persones immigrades, igual, hem de fer un esforç per entendre la seva cultura i, al mateix temps, adreçar aquella mare magribina als cursos de català, perquè pugui parlar amb el seu fill que l'aprèn a l'escola, però sense perdre la seva llengua materna... Tot això porta estona: sovint em faltava temps i em retardava.

“Com a voluntària educativa, tot el que rebo dels pares i mares és el millor sou”

Creu que la sanitat pública s'està deshumanitzant?

Les noves tecnologies són perfectes, sempre que se sàpiguen fer servir. Jo a la consulta sempre me n'anava amb la cadira, que duia rodes, al costat del pacient, no sabia fer-ho de cap altra manera.

Des que es va jubilar, fa uns quatre anys, fa de voluntària.

Em vaig despertar un dia i vaig veure que ja en tenia prou: venia a treballar molt nerviosa... I vaig començar a fer de voluntària al Servei d'Educació i aquest any també al CAP de Cardedeu, acompanyant pares i mares novells. Tinc dos grups de mares, al *whatsapp* són les Mares Anònimes de Granollers i Cardedeu. El voluntariat em manté molt activa. El meu paper és desangoixar-les perquè gaudeixin del seu fill i que no tinguin tantes pors... Tinc el telèfon obert fins a les 9 del vespre perquè em truquin si tenen dubtes o estan preocupades... Entre elles també s'ajuden molt. Tot el que rebo dels pares i mares és el millor sou!

La Carme en una sessió de voluntariat educatiu amb pares i mares novells a l'Escola Bressol Tortuga.

© XAVI SOLANAS